

това съмнение? . . . Той веднага обясни на смутенитѣ войници: „свещенъ дългъ ме зове и азъ самъ рѣшихъ да отида тамъ“. И завайкаха се мълчаливитѣ до тогава войници: „напуска ни вече нашиятъ добъръ капитанъ“. А най много отъ всички се угрижи хитрото и пѣргаво подофицерче. И въ нѣколко дни дори коткитѣ въ етапния районъ узнаха за рѣшението на етапния комендантъ.

Но капитанъ Шмекеръ поиска самъ да се увѣри дали това е шега и направи едно съвещание съ себе си. Една вечеръ, когато остана самъ въ стаята си, презъ неговия умъ минаха много съображения. Войната на народитѣ по своята жестокостъ съвсемъ не приличаше на балканската война. Сега като че всичко бѣше насочено къмъ една цѣль: все повече и повече жѣртви. Капитанъ Шмекеръ си спомни колко негови другари и познати загинаха въ бойоветѣ. И, като никога другъ пжтъ, стана му свидно за хубавия животъ. Нему никакъ не се искаше да умира толкова рано и да се обърне за винаги на прѣстъ. Бждащето му обещавахе много и самъ той чувствувахе въ себе си енергия за работа. Нима търговията не би му дала нѣщо повече? . . . Навѣрно слѣдъ войната ще има такива добри печалби! Освенъ това той не би помислилъ тоя пжтъ да почва работа съ праздни джебове. Разбира се, въ живота човѣкъ се учи все повече и повече. . . И още дълго време капитанъ Шмекеръ се съвещава съ себе си. Най сетне това знаменито съвещание завърши тѣй: „съ една жѣртва повече нема да се свърше войната“. Па духна ламбата и, като че нищо не бѣше се случило, заспа дълбокъ сънь.

Нѣколко време той даваше всѣкому да разбере, че ужъ прави известни постѣпки. . . Най сетне една сутринъ гой обяви тържествено отговора на началството: и въ тила имало нужда отъ добри офицери! Па стана и съ едно престорено възмушение почна да се разхожда изъ стаята на коменданството. Все пакъ неговитѣ вѣрни войници неможаха да скриятъ своята радостъ. Още сжщата вечеръ тѣ устроиха на своя началникъ вечеря съ печено прасе и мелнишко вино. И пакъ се разнесе изъ онзи край новината: етапниятъ комендантъ дори билъ помолень да остане на сжщата служба.

Този пжтъ вече капитанъ Шмекеръ насочи своитѣ мисли къмъ една определена целъ. И като че угасна у него и онзи малкъ интересъ къмъ самата война. Само една мисль не излизаше отъ неговия умъ: че и тая война ще има своя край. Но нали човѣкъ трѣбва да помисли и за себе си? . . . Разбира се, следъ всѣка война винаги идатъ горчиви и оскъждни дни. Тѣкмо за това, нему бѣше ясно като бѣль день